

~~olie~~

UDENRIGSMINISTERIET

ASIATISK PLADS 2
1448 KØBENHAVN K
TELEFON: 45 33 92 00 00
GIROKONTO 3 00 18 06
TELEX: 31292 ETR DK
TELEFAX: 45 31 54 05 33
TELEGRAMADRESSE: ETRANGERES

Medlemmerne af Folketingets
Markedsudvalg og deres stedfortrædere

1 bilag Kontor N.1 J.nr. 400.C.2-0

Dato 26. november 1993

./.
Til underretning for Folketingets markedsudvalg frem-
sendes vedlagt notat om EF-Kommissionens forslag til
koncessionsdirektiv.

ENERGIMINISTERIET

Arbejdsgruppen vedrørende

koncessionsdirektivet

24. november 1993

J.nr. 2529/6-3

o. h. m. h. k. o. n. d. l. a. n. s. 14

Notat

om EF-Kommissionens forslag til koncessionsdirektiv.

(KOM (92) 110)

- En belysning af direktivudkastet efter Rådsmødet d. 25/6-1993.

Notatet er udarbejdet af en arbejdsgruppe bestående af:

Kontorchef Carsten Pedersen, Energiministeriet (formand)

Fuldmægtig Helle M. Hindsholm, Energiministeriet (sekretær)

Kommitteret Michael Elmer, Justitsministeriet

Fuldmægtig Helle Lindegaard, Justitsministeriet

Fuldmægtig Finn Erskov, Udenrigsministeriet,

efter drøftelser med de direkte berørte selskaber DANOP, DENERCO, DONG samt Mærsk Olie og Gas A/S.

1. Baggrund og indhold.

Kommissionen fremlagde på Rådsmødet (energiministre) den 21. maj 1992 forslag til direktiv om betingelser for tildeling og udnyttelse af tilladelser til forundersøgelser, efterforskning og indvinding af kulbrinter.

Forslaget er begrundet i Traktatens bestemmelser om gennemførelsen af det indre energimarked, om etableringsret og om den frie udveksling af tjenesteydelser og sigter mod fastlæggelse af fælles regler for tildeling af koncessioner m.v.. Formålet er at sikre, at

tildeling af koncessioner sker efter ikke-diskriminatoriske og gennemsigtige procedurer. Adgang til eller udøvelse af virksomheden kan kun underkastes betingelser, som er teknisk eller fiskalt begrundede, eller som vedrører hensyn til miljø, sikkerhed m.v.

Forslaget har på baggrund af de stedfundne drøftelser mellem landene og Kommissionen siden fremlæggelsen i 1992 gennemgået en række forandringer.

Den nu foreliggende tekst af 10. juni 1993 må på baggrund af de tilkendegivelser der er kommet fra Kommissionen og de øvrige lande forventes ikke at ligge alt for fjernt fra den udgave, der kommer på dagsordenen på Rådsmødet den 10. december 1993 (vedhæftet) (der forhandles dog stadig om teksten).

Såfremt forslaget vedtages, må det forventes at træde i kraft den 1. januar 1995; evt. allerede den 1. juli 1994, hvilket indebærer, at direktivets bestemmelser skal være implementeret i dansk ret på dette tidspunkt.

I dette notat gives en vurdering af konsekvenserne af direktivet i dets nuværende form for den gældende danske koncessionspolitik/lovgivning.

De forhold, der omhandles af direktivforslaget, reguleres i nedennævnte danske love og regelsæt:

- Lov om anvendelse af Danmarks undergrund (lov nr. 293 af 10. juni 1981), som bl.a. fastsætter regler for tildeling af tilladelser til forundersøgelser, efterforskning efter og indvinding af kulbrinter samt køberet for staten.
- Rørledningsloven (lov nr. 291 af 10. juni 1981) som fastsætter tilslutnings- og transportpligt vedrørende DORAS' olierørledning fra Nordsøen til Fredericia.
- udbudsvilkår, modeltilladelse og standardsamarbejdsaftale, der fastsættes i henhold til undergrundsloven i forbindelse med hver udbudsrunde.

Gennemgang af de enkelte bestemmelser i direktivet:**Præambelen:**

Denne er i overensstemmelse med sædvanlig praksis stort set ikke behandlet endnu og afspejler derfor heller ikke på nogen endelig måde de ændringer i forslagets bestemmelser, der reelt ligger fast. Den kommenteres derfor ikke yderligere, bortset fra enkelte afsnit, der omtales under de artikler, som de vedrører.

Præambelen er imidlertid af betydning ved EF-Domstolens fortolkning af et direktivs bestemmelser og den er derfor et vigtigt udestående element i den videre behandling af direktivforslaget, hvorfor en endelig fortolkning af dette først kan foretages, når denne foreligger.

Ad art. 1.

Bestemmelsen definerer forskellige begreber anvendt i direktivet, herunder begrebet "enhed (entity)".

Definition af enhed sondrer ikke mellem privat og offentligt ejede enheder/selskaber, men omfatter enhver fysisk eller juridisk person alene baseret på hvorvidt enheden ansøger om, må forventes at ansøge om eller har en koncession.

Denne definition ville i mangel af særlige bestemmelser om det modsatte, se navnlig art. 7, stk. 3, indebære at bestemmelsen i art. 2, stk. 2, udelukkede obligatorisk statsdeltagelse udøvet gennem et statsejet selskab.

Bestemmelsen indeholder også en definition af "tilladelse". Denne er udformet således, at direktivet kun omfatter tilladelser, hvorved myndighederne i en medlemsstat giver en enhed eneret til for egen regning og risiko at udføre olie-gasvirksomhed. Definitionen må antages ikke at omfatte virksomhed udøvet direkte af staten selv, da der ikke her vil være tale om, at staten giver en enhed ret til at udøve virksomhed for egen regning og risiko, ligesom staten direkte bærer risikoen selv.

Herudover omfatter definitionen ikke tilladelser, der ikke giver eneret, det vil for Danmarks vedkommende sige tilladelser til forundersøgelser i henhold til undergrundslovens §§ 3 og 4, typisk seismiske undersøgelser.

Ad art. 2.

stk. 1. Her fastslås det, at staterne bevarer retten til at afgøre hvilke arealer, der skal stilles til rådighed for olie- og gasefterforskning.

stk. 2. Foreskriver at medlemsstaterne skal sikre, at der ikke finder forskelsbehandling sted mellem enhederne med hensyn til adgang til og udøvelsen af olie-gasvirksomhed.

Stk.3. Som undtagelse fra diskriminationsforbuddet i stk. 2 kan medlemsstaterne efter denne bestemmelse af nationale sikkerhedshensyn forbyde adgang til udøvelse af efterforskning og indvinding af kulbrinter for enheder, der faktisk kontrolleres af et tredieland eller borgere i et tredieland.

Der er hertil knyttet en protokol-bemærkning, hvorefter Rådet og Kommissionen er enige om, at Kommissionen skal underrettes om benyttelse af bestemmelsen.

ad stk. 1. Bestemmelsen er en ændring i forhold til det oprindelige forslag, der nærmest måtte forstås som indebærende en pligt for medlemslandene til at stille deres arealer til rådighed, når nogen måtte ønske det.

Bestemmelsen er nu i bedre overensstemmelse med undergrundslovens § 2, hvorefter råstofferne i den danske undergrund kun kan udnyttes af andre end den danske stat efter tilladelse af energiministeren. Selve det forhold at medlemslandenes ret til at disponere over deres undergrund gøres til genstand for en regel i et direktiv, giver anledning til den bemærkning, at det synes at indeholde en forudsætning om, at medlemslandenes ret kunne være indskrænket ved et direktiv, idet der ellers ikke ville være grund til at fastslå retten i et direktiv, jfr. herved også anvendelsen af udtrykket "bevare (retain)". Bestemmelsen skal imidlertid sammenholdes med den ligeledes nye præambelbestemmelse, hvorefter medlemslandene og Kommissionen lægger til grund for vedtagelsen af direktivet, at medlemslandene har suverænitæt og suveræne rettigheder over kulbrinteressourcerne på deres territorier. Bestemmelsen skønnes derfor ikke at give anledning til problemer.

ad stk. 2. Bestemmelsen må i første række anses for et konkret udtryk for forbuddet mod diskrimination på nationalt grundlag, som er indeholdt i selve traktaten, men herudover indebærer bestemmelsen, at enhver forskelsbehandling på andet grundlag også er forbudt. Selvom bestemmelsen ikke udtrykkeligt henviser til andre bestemmelser i direktivet, må den dog fortolkes under hensyn til disse, således at saglig forskelsbehandling på grundlag af de kriterier, som navnlig art. 4 og 6 indeholder, selvfølgelig er tilladt.

Herudover indebærer bestemmelsen, som nævnt under omtalen af art. 1, umiddelbart, at der heller ikke ville kunne tillægges et statsejet selskab særlige rettigheder, f.eks. i form af en fast adgang til at deltage i koncessioner, da dette ville indebære en positiv særbehandling i forhold til andre enheder. Da direktivet i art. 7, stk. 1 og 3, imidlertid udtrykkelig fastslår adgangen hertil, giver dette ikke anledning til bemærkninger.

ad stk. 3. Bestemmelsen har ikke umiddelbar praktisk betydning for Danmark og giver ikke anledning til bemærkninger.

Protokolerklæringen til stk. 3 skal ses i sammenhæng med en anden foreslået protokolerklæring til art. 9, der omhandler forholdet til tredielande, hvori Rådet og Kommissionen erklærer, at art. 9 ikke er til hinder for, at Fællesskabet kan beslutte på EF-basis at begrænse tildelingen af tilladelser til tredielandsenheder. Fællesskabets kompetence også på dette område fastslås herved.

Ad art. 3.

Udgår, delvist indføjet i artikel 2.

Ad art. 4.

stk. 1 fastsætter, at tildeling af koncessioner skal ske efter en udbudsprocedure, der skal være åben for alle interesserede enheder.

stk. 2 fastsætter de nærmere regler for udbudsproceduren og angiver to måder, hvorpå sådanne åbne udbudsprocedurer skal indledes:

a) - enten på myndighedens initiativ

- b) - eller efter indgivelse af en ansøgning fra en enhed, dog med den begrænsning der følger af art. 2 stk. 1, d.v.s. at proceduren kun skal indledes såfremt medlemsstaten ønsker at udbyde det område der ansøges om.

For begge måder gælder, at der skal finde en offentliggørelse i EF-Tidende sted med oplysninger om de nærmere detaljer i udbuddet, såsom tilladelsernes art, det geografiske område, der udbydes, samt om hvornår eller inden for hvilken frist tilladelsen/r forventes tildelt. Der skal som minimum gives en frist på 90 dage for interesserede enheder til at søge.

stk. 3 giver mulighed for at undlade at følge bestemmelsen om åbent udbud som fastsat i stk. 2.

Betingelserne for at kunne anvende bestemmelsen er, at området enten:

- a) er permanent åbent, eller
- b) tidligere har været udbudt efter reglerne i stk. 2 uden at der er blevet tildelt tilladelse, eller
- c) er blevet tilbageleveret af en enhed, og

at der forudgående har fundet en offentliggørelse sted i EF-Tidende af, hvilke områder proceduren omfatter, og hvor nærmere oplysninger om vilkår m.v. kan fås.

stk. 4 er endnu en undtagelse fra hovedreglen om offentlig udbud. Bestemmelsen hjemler således i de tilfælde, hvor geologiske eller produktionsmæssige hensyn berettiger hertil, at tilladelse til et område tildes indehaveren af en tilladelse i et tilstødende område. I disse situationer skal den berørte medlemsstat sikre, at indehaveren af tilladelser i alle øvrige tilstødende områder i sådanne tilfælde får mulighed for at indgive ansøgninger, og at de får tilstrækkelig tid hertil.

stk. 5 er en beskrivelse af forskellige myndighedshandlinger, der ikke skal anses for at være en tildeling af en tilladelse efter stk. 1, og dermed kræve åbent udbud.

Det drejer sig om:

- a) tildeling af en tilladelse, som udelukkende skyldes ændring i navn eller ejerskab for den enhed, som er i besiddelse af en eksisterende tilladelse, eller en ændring i denne enheds sammensætning eller overførsel af en tilladelse.
- b) tildeling af en tilladelse til en enhed som er i besiddelse af en anden form for tilladelse, såfremt sidstnævnte tilladelse indebærer ret til tildeling af førstnævnte tilladelse
- c) afgørelser som træffes af en myndighed indenfor rammerne af en tilladelse (uanset om den er udstedt før eller efter direktivets ikrafttræden) vedrørende påbegyndelse, afbrydelse, forlængelse eller ophør af virksomheden, herunder beslutning om at tildele en ny koncession som resultat af forhandlinger om fortsættelse af virksomheden, som myndighederne er forpligtet til at indlede i henhold til en koncession, der er tildelt inden direktivets vedtagelse.

Til den sidste del af bestemmelsen foreslås en protokolerklæring om, at tildeling efter denne bestemmelse omfattes af alle andre bestemmelser i direktivet end netop art. 4.

stk.6. Her bestemmes, at uanset at proceduren i art. 4 stk. 2 er indledt, bevarer staten muligheden for at nægte at udstede tilladelse, dog under hensyn til princippet om ikke-diskrimination.

ad stk. 1 og 2. Den første af de to foreskrevne måder er den der normalt anvendes i Danmark og omtales som en runde.

Undergrundslovens § 12 stk. 1. giver umiddelbart hjemmel for at begge muligheder kan benyttes, idet den bestemmer at "tilladelse efter § 5 til efterforskning og indvinding af kulbrinter meddeles som hovedregel efter offentlig indkaldelse".

Direktivets bestemmelse om en 90 dages frist giver ikke anledning til problemer, idet der ikke i den danske lovgivning er fastsat nogen frist for ansøgningerne efter indkaldelsen er offentliggjort. Der har i de hidtil gennemførte udbudsrunder været givet 3 måneders frist til at ansøge.

ad stk. 3. Med denne bestemmelse åbnes der mulighed for at medlemsstaterne kan tildele koncessioner efter en såkaldt "open door"-procedure, d.v.s. en procedure, hvor selskaberne kan søge og få meddelt tilladelse når som helst uden at afvente en offentlig indkaldelse eller at andre eventuelt interesserede bliver gjort bekendt med ansøgningen og får lejlighed til at ansøge. Metoden er bl.a. foreskrevet i Tyskland, og anvendes i en del andre lande, navnlig hvor potentialet for at finde olie og gas er begrænset.

Som allerede beskrevet under ad stk. 1 og 2 ovenfor bestemmer undergrundslovens § 12, stk. 1, at tildeling af koncessioner som hovedregel skal ske efter offentligt udbud. Bestemmelsen åbner således mulighed for at tildeling undtagelsesvist kan ske efter andre procedurer og således også denne "open-door"-procedure.

Der vil i Danmark være mulighed for at anvende "open-door" i hele det danske område, idet dette må antages at være omfattet af litra b) og c) dels som følge af, at det har været under A.P.Møllers 1962-bevilling og - bortset fra de ca. 2% af dennes område, der fortsat udnyttes under bevillingen - er tilbageleveret dels som følge af, at alle ikke-koncessionsbelagte områder har været udbudt i hver runde.

ad stk. 4. Bestemmelsen åbner mulighed for tildeling af såkaldte "naboblokke", d.v.s. åbne blokke, hvor f.eks. dele af et gjort fund eller af en fundmulighed strækker sig ind i, og hvor det vil være mest hensigtsmæssigt, at denne del udnyttes af koncessionshaveren til resten af fundet/fundmuligheden. En næsten tilsvarende procedure har været anvendt i Danmark med hjemmel i undergrundslovens § 12, stk. 1, i forbindelse med tildelinger til henholdsvis DUC-partnerne og Statoil-gruppen. Bestemmelsen må anses for hensigtsmæssig og vil kunne anvendes i henhold til undergrundslovens § 12, stk. 1.

ad stk. 5. Bestemmelsen i litra a) sikrer bl.a., at de ofte forekommende overdragelser af koncessionsandele ikke kommer til at udløse krav om et udbud, hvad der ville være helt upraktisk, og blot føre til omgørelser via indirekte aktieoverdragelser o.l.

Litra b) tager sigte på de lande, der benytter koncessionssystemer, hvor f.eks. overgang fra efterforskningsfasen til produktionsfasen kræver udstedelse af en anden slags koncession til den samme rettighedshaver. Dette er ikke tilfældet i Danmark.

Litra c) muliggør for Danmarks vedkommende bl.a., at den danske ordning, hvorefter rettighedshaveren uden udstedelse af ny tilladelse eller koncession har ret til en forlængelse af koncessionsperioden med 30 år i forbindelse med indgivelse af kommerzialiteterklæring for et fund, fortsat kan benyttes.

Sidste del af litra c) er indsat på dansk foranledning og sikrer, at staten kan opfylde bestemmelsen i protokollen til A.P. Møller-bevillingen om at indlede forhandlinger om fortsættelse af virksomheden og vilkårene herfor forud for koncessionens udløb, idet den muliggør, at en ny koncession kan tildeles uden forudgående udbud efter art. 4, stk. 2.

Den tilhørende protokolerklæring om nye tilladelser i den forbindelse fastslår ikke andet end hvad der havde været gældende alligevel efter forslagsteksten, og giver ikke anledning til særlige bemærkninger.

Bestemmelsen indebærer endvidere herudover, at en uændret forlængelse af eksisterende koncessioner ved udløb også vil være mulig uden udbud og at en sådan forlængelse, fordi der i så tilfælde ikke er tale om en ny tilladelse, ikke vil kræve tilpasninger til direktivets øvrige bestemmelser. Dette synes at kunne indlægges i formuleringen "indenfor rammerne af en tilladelse", idet undergrundslovens bestemmelse om adgang til forlængelse i § 13 også må siges at være en del af rammen for tilladelserne.

Endelig kan det bemærkes, at uanset at bestemmelsen tillægges virkning for eksisterende tilladelser kan dette ikke anses for at være tilbagevirkende kraft, da virkningen heraf sammen med protokolerklæringen er, at det slås fast, at en uændret forlængelse ikke omfattes af direktivets øvrige bestemmelser.

ad stk. 6. Bestemmelsen giver staterne en fortrydelsesret, således at staterne selvom en udbudsprocedure efter art. 4, stk. 2, er indledt, kan undlade at udstede koncessioner, såfremt dette sker ud fra saglige kriterier og på en ikke-diskriminerende måde. En sådan fortrydelsesret kunne anvendes til at aflyse en runde, hvis forudsætningerne for dens åbning ændres afgørende, f.eks. på grund af ændrede oliepriser. Endvidere giver den mulighed for, at staten kan undlade at tildele koncession, hvis der i en runde kun indkommer et bud på et område og man ikke finder dette tilfredsstillende. Udbuddet er således ikke bindende.

Denne bestemmelse svarer til undergrundslovens § 12, stk. 3, og giver ikke anledning til bemærkninger.

Ad art. 5.

Artiklen fastsætter nogle grundprincipper vedrørende den geografiske og tidsmæssige udstrækning af tilladelser.

litra a). Bestemmelsen fastsætter, at medmindre der er foretaget en forudgående geometrisk opdeling af området (blokopdeling), skal udbudsvilkårene omfatte objektive kriterier for hvorledes størrelsen af de tildelte områder skal fastsættes.

litra b) fastsætter tilsvarende, at en tilladelses varighed ikke må overstige, hvad der er fornødent til at gennemføre de aktiviteter, som der gives tilladelse til. Herudover fastsættes, at hvis det efterfølgende viser sig, at tidsrummet er for kort og det ikke skyldes rettighedshaverens misligholdelse, kan tilladelsen forlænges.

litra c). Bestemmelsen er ikke ganske klar, men det er fremgået af drøftelserne, at hensigten er, at der skal ske gradvis tilbagelevering af området for en tilladelse i løbet af den tidsmæssige ramme, der gælder for tilladelsen.

ad litra a). Bestemmelsens formål er at modvirke, at der gives tilladelser, som omfatter "for store" samlede områder, f.eks. dækkende hele landet, som det tidligere har været tilfældet i Danmark. Bestemmelsen vil ikke give problemer for Danmark, idet den nuværende koncessionspolitik er baseret på det samme princip. Den nuværende opdeling af det danske område i blokke, der blev foretaget i forbindelse med første udbudsrunde i 1983, og som siden har indgået som en del af udbudsvilkårene for de hidtil afholdte tre generelle udbudsrunder, må sammen med udbudsvilkårenes angivelse af, at en tilladelse normalt kun kan omfatte en blok, antages at opfylde bestemmelsens krav om "en forudgående geometrisk opdeling".

ad litra b). Bestemmelsen må siges at lægge få bindinger på medlemslandene, men den udelukker dog formentlig, at tilladelser kan gives uden tidsbegrænsning eller for meget lange perioder. Undergrundslovens § 13 bestemmer, at kulbrintetilladelser gives med en efterforskningsperiode på 6 år, som kan forlænges til ialt 10 år, og en produktionsperiode

på 30 år, som også kan forlænges, når omstændighederne taler herfor. Disse frister følger gængs international praksis. Dette må antages at opfylde kravene i bestemmelsen.

ad litra c). Ordningen efter undergrundslovens § 13 må antages at opfylde forpligtelsen om gradvis tilbagelevering, idet dennes stk. 2 indebærer, at størstedelen af det område, som er omfattet af en tilladelse, tilbageleveres efter 6 år (max 10 år) og kun den del af området, der omfatter kommercielt indvindelige forekomster, som agtes indvundet, kan bevares for at tidsrum af yderligere 30 år. Bestemmelsen må endvidere fortolkes således, at også mere lempelige tilbageleveringsregler end de nuværende danske vil kunne opfylde kravene.

Ad art. 6.

Bestemmelsen fastslår grundprincippet om tildelingsprocedurens gennemsigtighed og begrænser valget af tildelingskriterier.

stk. 1. Bestemmelsen fastsætter under litra a) - b), at de kriterier, som under alle omstændigheder skal lægges til grund ved vurdering af ansøgerne ved tildeling af en tilladelse, kun må vedrøre:

- ansøgerens tekniske og finansielle kapacitet
- ansøgerens forslag til efterforsknings- og udvindingsprogrammer,

herudover er det efter litra c) muligt tillige at lægge prisen, som ansøgerne vil betale for tilladelsen, til grund (auktionsmetoden)

Såfremt flere ansøgere efter vurderingen på baggrund af de ovennævnte kriterier står lige, kan der i henhold til litra d) anvendes andre relevante, objektive og ikke-diskriminerende kriterier med henblik på at afgøre den endelige udvælgelse.

Derudover kan der ved bedømmelsen af ansøgningerne tages hensyn til negative erfaringer med ansøgere i forbindelse med deres udnyttelse af tidligere tilladelser, der skyldes at en ansøger har udvist manglende effektivitet eller manglende ansvar.

Kriterierne skal offentliggøres på forhånd i EF-tidende inden ansøgningsfristen begynder at løbe.

stk. 2 bestemmer, at alle betingelser og krav med hensyn til udøvelse af eller ophør med virksomheden på forhånd skal fastsættes og til enhver tid stilles til rådighed for de interesserede. Dog må betingelserne, i de tilfælde, hvor tildelingen sker ved runde, der ikke er udbudt som følge af en ansøgning, først stilles til rådighed fra det tidspunkt hvor ansøgningen kan indgives.

stk. 3 bestemmer at alle ændringer i betingelser og krav som foretages under tildelingsproceduren, skal meddeles alle berørte parter.

stk. 4 bestemmer, at alle betingelser og krav skal anvendes ikke diskriminerende

stk. 5 stiller krav om, at alle afslag på ansøgninger om tilladelse skal begrundes.

Bestemmelsen skal herudover ses i sammenhæng med art. 7, idet denne bestemmelse begrænser valget af supplerende kriterier/betingelser, se herom nf.

Bestemmelsen må antages at nødvendiggøre ændringer af den nuværende danske ordning, dels fordi statens valg af kriterier for vurderingen af ansøgningerne begrænses, dels fordi det næppe vil være muligt for staten på samme måde, som det hidtil har været praktiseret, at forhandle med ansøgerne om forbedringer i tilbuddene, efter ansøgningerne er indleveret. Dette følger af kravet om, at alle betingelser og vilkår skal være bekendtgjort på forhånd og stilles til rådighed for alle interesserede fra samme tidspunkt. Endvidere indskrænkes muligheden for at prioritere udvælgelseskriterierne, idet denne prioritering, som beskrevet ovf., i vidt omfang fastlægges ved bestemmelsen i stk. 1.

Den hidtidige vurdering har været, at forhandlinger med ansøgerne efter modtagelsen samlet set har muliggjort bedre vilkår for staten. Dette hænger bl.a. sammen med, at modstykket til efterfølgende forhandlinger vil være forudgående fastsættelse af minimumskrav til navnlig efterforskningsprogrammer, hvilket indebærer risiko for fastsættelse af for høje krav, der vil holde ansøgere væk eller af for lave krav, der fører til for lav efterforskningsaktivitet.

Spørgsmålet afhænger bl.a. af, hvorledes man skal fortolke bestemmelsen i stk. 3 i forhold til stk.1. Stk. 3 forudsætter, at der kan ske ændringer i betingelser og krav. For så vidt angår kriterierne må det imidlertid give anledning til betydelig fortolkningstvivl om der også

her er mulighed for, efter at ansøgningsperioden er begyndt, at foretage ændringer. Tænker man sig f.eks., at der er indkommet flere ansøgninger til samme blok i en runde og en af disse tilbyder et efterforskningsprogram, som er væsentligt bedre end de øvrige, men i øvrigt samlet skønnes at være mindre tilfredsstillende, ville der være et behov for at kunne forhandle med de øvrige ansøgere med henblik på at opnå lige så gode eller bedre tilbud. Ifølge stk. 3 synes det at være muligt, at meddele alle interesserede, at for denne blok er der sket en ændring af betingelserne, således at det bedste arbejdsprogram nu er en minimumsbetingelse, og at der herefter gives en frist for alle til at revidere deres ansøgninger. En sådan fremgangsmåde ville hidføre noget af den mulighed for maksimering af statens udbytte af en udbudsrunde, som det nuværende forhandlingssystem indebærer, men det synes ikke ganske klart, at noget sådant vil være i overensstemmelse med den licitationslignende type udbud, som Kommissionen har tilsigtet med forslaget.

Et særligt spørgsmål i den forbindelse er hvor specificeret kriterier og vilkår skal være. I den hidtidige danske praksis er specificationsgraden ikke gået væsentligt videre end den forslaget benytter. Erfaringerne fra Kommissionens krav i forbindelse med medlemslandenes ansøgninger om anvendelse af den alternative udbudsprocedure for entrepriser og indkøb efter art. 3 i indkøbsdirektivet, EF-dir. 90/531, lader antyde, at den vil kræve en betydeligt højere specificationsgrad med den ovennævnte risiko til følge.

Den forholdsvis faste prioritering af kriterierne indebærer, at der ikke vil være mulighed for en helhedsvurdering ud fra samtlige kriterier, sådan som det hidtil har været tilfældet i den danske praksis. Forskellen vil dog næppe blive særlig mærkbar, idet undergrundslovens § 5 allerede i dag bestemmer, at tilladelser kun må tildeles til ansøgere, der må skønnes at have fornøden sagkundskab og økonomisk baggrund, og i praksis er disse forhold blevet vurderet først ved behandlingen af ansøgningerne. Ligeledes har de tilbudte efterforskningsprogrammer altid haft en meget høj prioritet.

Muligheden af at tage eventuelle negative erfaringer med en ansøger i betragtning ved vurderingen indebærer, at såfremt en ansøger i forbindelse med tidligere eller eksisterende tilladelser har overtrådt vilkår eller regler, herunder lovregler, af betydning for olie/-gasvirksomheden, vil det være tilladeligt at se væk fra denne ansøger. I den forbindelse må det endvidere antages i et vist omfang at være muligt at specificere kriterier vedrørende ansøgernes tekniske og finansielle kapacitet således, at ansøgerne må fremlægge

oplysninger om, hvorvidt deres virksomhed lever op til international standard indenfor olieindustrien f.eks. på sikkerhedsområdet.

Et særligt spørgsmål opstår omkring den endelige tildeling, idet denne i henhold til undergrundslovens § 6 først kan ske efter forudgående forelæggelse for folketingets energipolitiske udvalg. Såfremt udvalget skulle beslutte ikke at følge en ministers forslag til tildeling, er ministeren reelt afskåret fra at meddele en tilladelse, idet en tildeling i strid med udvalgets tilkendegivelse formentlig vil udløse et mistillidsvotum. Der kan her opstå et problem, dels hvis de grunde, som udvalget har for ikke at følge indstillingen, ikke rummes i de kriterier, som er meddelt ansøgerne, dels som følge af at udvalget som politisk organ ikke er forpligtet til at begrunde sin stillingtagen. I det første tilfælde vil selskabet, evt. gennem domstolene, kunne kræve, at udbuddet skal gå om. I sidste tilfælde vil ministeren ikke kunne leve op til forpligtelsen efter stk. 5 til at begrunde sin afgørelse, såfremt udvalget ikke selv giver denne. Muligvis vil dette kræve en præciserende tilføjelse til undergrundsloven, der nærmere fastlægger proceduren for udvalgets behandling af sådanne sager.

Et andet problem rejses af den i undergrundslovens § 12, stk.2, foreskrevne forelæggelse for Folketingets energipolitiske udvalg af en redegørelse for hvilke områder, der agtes udbudt, og de generelle vilkår, hvorunder tilladelser agtes meddelt, forud for åbningen af runder. Disse redegørelser har hidtil været offentlige. Efter artiklens stk.2, sidste punktum, må de i redegørelsen indeholdte oplysninger imidlertid ikke gøres tilgængelige for interesserede før ansøgningsfristen begynder at løbe. Da udvalget nødvendigvis må have nogen tid til at overveje redegørelsen, vil den nuværende praksis ikke kunne opretholdes. For at tilsikre, at sådanne oplysninger ikke tilgår interesserede enheder, vil det formentlig være nødvendigt at indsætte en tavshedspligt for udvalget i forhold til disse redegørelser i undergrundsloven i lighed med den, som kan pålægges i forbindelse med redegørelserne efter § 6 for koncessioner, der agtes meddelt.

Ad art. 7.

Artiklen indeholder nærmere bestemmelser om, hvilke betingelser og vilkår, der kan stilles for koncessioner.

stk. 1 fastsætter hvilke betingelser, dels af den type som er omhandlet i art. 6 nr. 2, dels detaljerede forpligtelser, der kan fastsættes i forbindelse med udnyttelsen af en specifik tilladelse. Det bestemmes her, at disse alene må være begrundet i behovet for at sikre:

- den korrekte udøvelse af virksomheden i det område, som en ansøgning vedrører,
- anvendelsen af stk. 2,
- erlæggelse af en finansiel ydelse
- erlæggelse af en ydelse i form af kulbrinter.

stk. 2 fastsætter, at der herudover kan fastsættes betingelser og krav til virksomheden begrundet i den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed og sundhed o.l., d.v.s kriterier stort set svarende til traktatens art. 36, men herudover også i sikkerheden for anlæg og ansatte, den planlagte forvaltning af kulbrinteressourcerne (f.eks. udnyttelsestakten eller optimering af indvindingen) samt hensynet til at sikre skatteprovenu.

stk. 3 giver mulighed for obligatorisk statsdeltagelse i rettighedshavergrupper. Det bestemmes således, at den finansielle ydelse, der omhandles i stk. 1, kan tage form af statsdeltagelse, enten ved at staten deltager direkte selv eller gennem et selskab etableret udelukkende til dette formål. Der fastsættes imidlertid den begrænsning på deltagelsen, at den skal udformes på en sådan måde, at uafhængigheden i ledelsen (management) af rettighedshaverne opretholdes. Denne indskrænkning er præciseret således, at statsdeltageren kun kan deltage i rettighedshaverkonsortiets beslutninger, når der er tale om beslutninger, der berører ressourcepolitikken eller statens økonomiske interesser. I disse tilfælde kan statsdeltageren "modsætte" sig en beslutning, hvis der for koncessionen er fastsat vilkår om disse spørgsmål, som vil blive tilsidesat ved den foreslåede beslutning.

stk. 4 pålægger medlemslandene at begrænse tilsynet med rettighedshaverne til kun at vedrøre overholdelsen af de vilkår og betingelser m.v., der er nævnt i stk. 1. Specielt må det ikke kræves at rettighedshaverne skal give oplysninger om, hvor deres indkøb og anskaffelser foretages, udover hvad kompetente myndigheder kræver til at påse opfyldelsen af de hensyn der er nævnt i traktatens art. 36.

Artiklen vil kunne berøre flere af hovedelementerne i den hidtidige danske koncessionspolitik, såsom statsdeltagelse, operatørpolitik, rørledningspligt og køberet for staten til olie og gas. Det gælder navnlig bestemmelsen i stk. 1 om, at vilkår udelukkende skal være

begrundet i behovet for at sikre den korrekte gennemførelse af virksomheden i det område, som en ansøgning vedrører.

Rørledninger.

Ifølge den danske olierørledningslovs § 2 er der pligt til tilslutning til statens olierørledning fra Nordsøen til Fredericia, samt i et vist omfang til at transportere de producerede flydende kulbrinter gennem denne. Endvidere er der efter de hidtidige koncessionsvilkår tilsvarende pligt for producenter af olie uden for olierørledningslovens anvendelsesområde til at tilslutte sig rørledninger, der måtte blive anvist eller anlagt af staten. For producenter af gas gælder der tilsvarende regler.

Selvom tilslutningspligten og den delvise transportpligt i rørledningsloven § 2 er begrundet i hensynet til at fremskynde og øge indvindingen fra de danske felter og i at tilvejebringe en i transport- og miljømæssig henseende fordelagtig ilandføring, hvilket synes at harmonere både med stk.1 og stk. 2, har Kommissionen både i forklaringen til det oprindelige forslag og i de efterfølgende forhandlinger gjort gældende, at den danske ordning ikke vil være i overensstemmelse med forslaget. Der har fra dansk side været henvist til de ovennævnte hensyn bag ordningerne, samt til, at der er mulighed for dispensation, hvis tilslutningspligt må skønnes at føre til u hensigtsmæssige eller uøkonomiske løsninger. Alligevel har Kommissionen fastholdt sin holdning. Det er på denne baggrund, at tvivlen om opretholdelse af ordningerne er opstået.

Såfremt Kommissionens opfattelse måtte blive resultatet af en vedtagelse af forslaget, vil problemet for staten bestå i, at fortsat udnyttelse af den eksisterende rørledning, som ejes af DONG's datterselskab DORAS, ikke kan sikres, når felterne i de eksisterende koncessioner ikke længere optager kapaciteten. Herved er der både risiko for at der foretages samfundsmæssigt u hensigtsmæssige investeringer i alternative transportanlæg og for at staten mister den indtægt, som det særlige fortjenstelement på 5 % af værdien af den transporterede olie giver grundlag for. Denne indtægt andrager for tiden omkr. 300 mio. kr. pr. år, og rørledningen repræsenterer en investering for staten på ca. 3 mia. kr.

Det økonomiske tab, der kunne blive tale om i forbindelse med producenter under nye koncessioner, vil dog i et vist omfang kunne kompenseres gennem økonomiske vilkår, f.eks

royalty, i sådanne nye koncessioner, i hvert fald i de efterforskningsmæssigt set mest attraktive områder.

For olierørledningsselskabet DORAS indebærer et bortfald af tilslutningspligten tilsvarende risiko for tab af indkomst, idet selskabet idag alene opnår indtjening gennem adgangen til at beholde 5% af det ovennævnte fortjenstelement (de øvrige 95 % af fortjenstelementet videregives til staten), som selskabet opkræver hos brugerne. Selskabet har derfor peget på, at en ændring rørledningslovens tariffbestemmelser vil være nødvendig. Dette vil i givet fald kræve en forhandling med de nuværende brugere af ledningen (DUC), idet deres benyttelse af ledningen bl.a. er baseret på den i 1981 indgåede aftale mellem staten og A.P.Møller.

Hvad angår den nuværende gasrørledning fra Nordsøen, som DONG's datterselskab DANGAS ejer, er kapaciteten efter indgåelsen af den seneste gasaftale mellem DANGAS og DUC fuldt udnyttet ihvertfald frem til omkring 2005. Endvidere gælder der ikke som for olierørledningen en fast kalkulationsordning for tariffen for transport gennem ledningen, hvorved staten er sikret en særlig indtægt. Det eventuelle økonomiske tab for staten ved ikke at kunne pålægge fremtidige gasproducenter at benytte ledningen er derfor mere usikkert end for olierørledningen. På grund af muligheden for at fastsætte tariffen ved forhandling består problemet med at sikre, at der ikke anlægges en i samfundsøkonomisk henseende uhensigtsmæssig ny kapacitet til transport af dansk produceret naturgas, heller ikke i samme omfang som for olierørledningen.

For produktion, der i fremtiden måtte finde sted udenfor de områder, hvor ilandføring naturligt vil ske gennem de eksisterende rørledninger, vil de negative virkninger af ikke at kunne opretholde den nuværende pligt til at tilslutte sig rørledninger, der anvises eller anlægges af staten, være begrænsede. Det hænger navnlig sammen med, at der endnu ikke er gjort kommercielle fund i disse områder, og udsigten til at det skulle ske, er væsentligt mindre end for områderne omkring indløbet til de eksisterende rørledninger.

Det skal understreges at fortolkningstvivlen alene rejser et problem i forbindelse med nye koncessioner. Det skyldes den konstaterede massive modstand blandt medlemslandene mod at give direktivet tilbagevirkende kraft, der gør det usandsynligt at bestemmelser herom kan gennemføres. Dette indebærer, at for alle de nuværende koncessioner sker der ingen ændringer, således at den indtægt staten oppebærer fra A.P. Møllers benyttelse af

olierørledningen fra Nordsøen til Fredericia kan fortsætte, ligesom de fund, som senere koncessionshavere har gjort, f.eks Amalie- og Lulita-fundene, også fortsat vil være omfattet af tilslutningspligten.

Køberet til olie og gas.

De danske køberettigheder til olie består dels i en aftale mellem A.P.Møller og staten fra 1981, der giver staten ret til at købe op til 40 % af den olie, der produceres under A.P. Møllers bevilling, dels i bestemmelserne i undergrundslovens kap. 5 om køberet for staten til flydende kulbrinter, der giver staten ret til at købe indtil 50 % af senere rettighedshaveres olieproduktion.

Rettighederne for gas består dels i aftalen fra 1976 mellem A.P.Møller og staten, der giver DONG førsteforhandlingsret og forkøbsret til al gas, som kan produceres under bevillingen, dels i koncessionsvilkår i alle senere koncessioner af tilnærmelsesmæssigt samme indhold. På grund af gassens rørbundethed er retten væsentlig mere vidtgående end for olien.

Køberetten for olie er udover forsyningssikkerhed navnlig begrundet i ønsket om at have en dansk organisation, der er indarbejdet på markedet, til at kunne gå ind og forestå forsyningerne i en situation med nedsat leveringsdygtighed hos udenlandske olieselskaber, som står for hovedparten af forsyningen til det danske marked, sådan som det skete i 1973.

I højere grad end for rørledningspligten giver forslaget anledning til tvivl om reglerne om køberet for olie og gas vil kunne opretholdes for fremtidige koncessionshavere. Det beror på, at forsyningssikkerhed ikke udtrykkeligt er nævnt i forslaget stk.1 og 2 blandt de hensyn, som kan begrunde særlige vilkår. Det kan kun vanskeligt indfortolkes i det noget vage begreb "planlagt forvaltning", som er nævnt i stk. 2. Det vil derfor være tvivlsomt, om forslaget giver mulighed for at køberettigheder kan opretholdes i det omfang, som de nuværende regler indebærer.

Det bemærkes, at køberetten til olie og naturgas ligesom rørledningspligten kun vil blive berørt for fremtidige koncessioner. Forslaget berører således ikke den produktion, der finder sted i henhold til allerede udstedt koncessioner. Al produktion af olie og gas i Danmark har hidtil foregået og foregår stadig under A. P. Møllers koncession fra 1962, som udløber i

2012. DONG's datterselskab DOFAS, der udøver den statslige køberet på op til 40 % af DUC's produktion, vil således have grundlag for sin virksomhed til henimod dette tidspunkt, og vil derudover kunne påregne at skulle håndtere den produktion, som DOPAS får ret til under de øvrige koncessioner samt evt. køberetsolie fra disse koncessioner. Tilsvarende vil DANGAS, der køber hele den nuværende danske gasproduktion i henhold til aftaler med DUC bevare dette grundlag for sin virksomhed.

Spørgsmålet om forslaget giver hjemmel til at stille vilkår om køberet må dog også vurderes på baggrund af det forhold, at et vilkår om køberet hidtil er stillet som et udslag af den ejendomsret som den danske stat har til olien og gassen, således at statens overladelse af retten til andre ved koncessionsgivning ikke er sket fuldstændig, men sket mere begrænset ved at staten bl.a. har betinget sig at kunne forlange at købe en del af produktionen. I præambelen angives som ovenfor nævnt, at medlemslandene har suveræne rettigheder, hvilket også må antages at indbefatte ejendomsrettigheder, hvor dette i henhold til national ret er tilfældet, og det kan anføres, at dette kan få betydning ved fortolkningen af direktivforslaget.

Ved vurderingen af køberetsspørgsmålet må endelig også indgå det forhold, at vilkår om betaling af produktionsafgift med olie og gas, såkaldt royalty in kind, er tilladt. I de situationer, hvor konkurrenceforholdene muliggør indsættelse af vilkår om betaling af produktionsafgift i nye koncessioner, vil det også kunne opnås, at staten får direkte rådighed over en del af produktionen. Dette vil i et vist omfang kunne kompensere bortfald af en egentlig køberet. Herudover må også indgå det forhold, at statsdeltagelsen sikrer råderet over en til deltagelsen svarende andel af produktionen.

Såfremt den endelige vurdering måtte blive, at køberettighederne til olie og gas ikke kan opretholdes i det nuværende omfang, vil dette nødvendiggøre ændring dels af bestemmelserne i undergrundslovens kap. 5 om køberet til olie, dels i modelkoncessionsvilkårene f.s.v. angår gas.

Statsdeltagelse.

I opregningen af hvilke hensyn medlemsstaterne kan forfølge ved fastsættelsen af de i art. 6, stk. 2, omhandlede betingelser og krav samt detaljerede forpligtelser, nævner bestemmelsen i art. 7, stk. 1 ikke direkte begrebet statsdeltagelse, men taler om

betingelser m.v. begrundet i erlæggelse af en finansiel ydelse eller en ydelse i form af kulbrinter. I art. 7, stk. 3 uddybes imidlertid nærmere, hvad der ligger i begrebet ydelse. Det fremgår heraf, at det forudsættes at betingelser om sådanne ydelser kan indbefatte krav om statslig deltagelse. Den foreliggende forslagstekst indeholder ikke en præambelbestemmelse, der kan belyse bestemmelsen yderligere, men som anført ovf. vil det være af betydning, at også dette forhold afspejles i præamblen.

Bestemmelsen er f.s.v. angår statsdeltagelse bl.a. udformet så den ikke er til hinder for den hollandske form for statsdeltagelse, som udøves gennem et statsligt aktieselskab, der i nyere koncessioner er tillagt en ret til enten 50 % af produktionen eller 50 % af overskuddet fra virksomheden i henhold til de enkelte koncessioner, mod at betale en tilsvarende andel af investeringer i efterforskning og produktionsanlæg og af driftsudgifter. Selskabet er ikke direkte deltager i koncessionerne.

Bestemmelserne i stk. 1 og 3 om statsdeltagelse vil umiddelbart give anledning til flere ændringer i den nuværende danske statsdeltagelsesordning. I dag indebærer ordningen, at DONG's datterselskab DOPAS deltager i alle nye koncessioner med som hovedregel samme rettigheder og pligter som alle øvrige deltagere i forhold til sin andel, herunder med ret til at deltage i konsortiets forhandlinger og afstemninger. Dog er DOPAS i et vist omfang friholdt for at bære sin andel af efterforskningsudgifterne, den såkaldte bæring.

Bestemmelsen indebærer til forskel herfra, at i fremtidige koncessioner med obligatorisk statsdeltagelse kan statsdeltageren som udgangspunkt ikke deltage i beslutninger i de koncessionshavende konsortier om konsortiernes løbende arbejde. Statsdeltageren vil således være afskåret fra at deltage i afstemninger om sådanne beslutninger. Kun ved beslutninger, hvor indvindingshensyn eller statens finansielle interesser er truet, vil statsdeltageren have adgang til at modsætte sig disse. Bestemmelsen forudsætter imidlertid, at der i modsætning til nu optages vilkår i koncessionerne, der pålægger rettighedshaverne nærmere specificerede forpligtelser med hensyn til disse forhold. Statsdeltagerens mulighed for at modsætte sig beslutninger vil således bero på en vurdering af om beslutninger må anses at kunne indebære en overtrædelse af sådanne vilkår.

Det vil i forhold til den nuværende danske situation indebære en ændring af statsselskabets rolle i konsortierne, idet det i dag er tilsynsmyndigheden, der i kraft af bestemmelserne i undergrundsloven påser at disse hensyn tilgodeses, mens DOPAS som aktieselskab skal

agere forretningsmæssigt i varetagelsen af statsdeltagelsen. Statsdeltageren vil efter forslaget således få en mere myndighedslignende stilling i forhold til de øvrige konsortiedeltagere. Formuleringen "beskyttelse af statens økonomiske interesser" synes dog at rumme mulighed for, at statsdeltageren ved udøvelsen af disse beføjelser i et vist omfang vil kunne agere på grundlag af forretningsmæssige principper, idet maksimering af statens økonomiske udbytte - i det mindste i form af undgåelse af tab - må anses for en del af statens økonomiske interesse i virksomheden.

Formuleringen "modsætte sig" indebærer herudover en fortolkningstvivl, idet det er uklart hvilken måde dette udtryk indebærer, at statselskabet deltager i det løbende arbejde i gruppen på, især om det har ret til at tage del i drøftelserne i forbindelse med konsortiernes arbejde og beslutninger.

Endvidere indebærer bestemmelsen formentlig, såfremt det skal være DOPAS der varetager den obligatoriske statsdeltagelse, at selskabets vedtægter må ændres, således at det vedtægtsmæssigt vil være afskåret fra at drive anden virksomhed end netop udøvelse af statsdeltagelsen. Det vil kunne have konsekvenser for selskabets muligheder for f.eks. salg af know-how og udførelse af tjenesteydelser for den øvrige del af koncernen.

Endelig kan bemærkes, at bestemmelsen ikke ses at berøre adgangen til at stille vilkår om at statsdeltagerens andel af efterforskningsudgifterne skal bæres af de øvrige deltagere i en koncession. Tværtimod må det forhold, at statsdeltagelsen ses som en art fiskalt virkemiddel, anses for at forudsætte, at dette kan være tilfældet.

Operatørskab.

Det er sædvanligt i konsortier, der har olie/gaskoncessioner, at et af de deltagende selskaber forestår alt det praktiske arbejde med efterforskning og produktion, og herunder udarbejder alle oplæg til beslutninger vedrørende virksomheden, der skal træffes af konsortiet. Det selskab, der har denne opgave benævnes operatøren.

Den videregående faktiske indflydelse på konsortiernes virksomhed, der følger med operatørrollen, vil antagelig også være udelukket i forbindelse med en obligatorisk statsdeltagelse med den foreliggende tekst, idet denne indflydelse formentlig må anses for at komme i strid med bestemmelsen om at uafhængigheden i rettighedshavernes ledelse skal opretholdes. Dette vil indebære, at det 50 % DOPAS-ejede operatørselskab DANOP

ikke vil kunne få nye operatøropgaver ved at det gøres til et udvælgelseskriterie i hvilket omfang ansøgerne tilbyder operatøropgaver til DANOP, sådan som det er sket i 2. og 3. runde. Det vil samtidig indebære, at der ikke vil være basis for den hertil knyttede indplacering af DENERCO, den anden medejer af DANOP.

Det må tilsvarende antages, at det ikke vil være muligt at gøre operatørskab til DANOP til et fast vilkår i forbindelse med et udbud, sådan som det skete i "Løgumklosterrunden" i 1992.

Under forslaget system vil det derimod på kommercielt grundlag være muligt uden obligatorisk statsdeltagelse at opnå operatørskaber til DANOP, f.eks ved at de nuværende ejere af DANOP tager initiativ til dannelse af ansøgerkonsortier, hvor det er lagt fast at DANOP skal være operatør, og derefter indgiver ansøgning. En sådan model forudsætter dog, at DOPAS ikke er den selskabsretlige enhed, som efter et sådant direktivs ikrafttræden udøver den obligatoriske statsdeltagelse. Den må i så fald udøves af et søsterselskab til DOPAS eller et søsterselskab til DONG.

Kommerciel statsdeltagelse.

Direktivforslaget er ikke til hinder for, at staten gennem et helt eller delvist ejet selskab deltager i virksomheden. Det skal i så fald ske på rent kommercielt grundlag. Det forudsætter, at selskabet ikke har nogen fortrinsrettigheder til at opnå andele i koncessioner og at statsselskabet må ansøge på lige fod med andre selskaber. D.v.s at selskabet i denne situation ikke vil kunne sikres plads i samtlige tilladelser som led i koncessionsvilkår. Herved vil det ikke være muligt at opnå den ekstra andel af det økonomiske udbytte udover skatter og afgifter, som overskuddet ved statsselskabets deltagelse i koncessionen indebærer, i alle koncessioner.

Denne model svarer til den f.eks. Frankrig benytter gennem de to delvist statsejede olieselskaber ELF og TOTAL, hvoraf det sidste er rettighedshaver i Danmark.

Statsdrift.

Endelig udelukker direktivforslaget tilsyneladende ikke, at staten alene - d.v.s. 100%-finansierer og udfører efterforsknings- og indvindingsaktivitet uden at det sker ved en formel

tildeling af tilladelse til en særlig juridisk enhed. (Af statsfinansielle grunde har denne mulighed formentlig ringe praktisk relevans). Efter forslaget kan en sådan statsdrift dog næppe ske i aktieselskabsform, idet et sådant selskab vil være en enhed som nævnt i artikel 1.

Andre vilkår.

Udover efterforskningsprogrammer, statsdeltagelse og operatørskab har der i den danske ordning som budparametre indgået ansøgerens tilbud om uddannelse og oplæring af statens personale samt tilbud om indgåelse af forsknings- og udviklingskontrakter med danske offentlig ejede forskningsinstitutioner, universiteter o.l.,

Bestemmelsen i stk. 1 om at vilkårene udelukkende skal vedrøre den korrekte udførelse af virksomheden i det ansøgte område, gør det noget vanskeligt at opretholde denne fremgangsmåde, da navnlig træning og oplæring af statens personale sjældent vil kunne hævdes at være begrundet i de særlige forhold i en bestemt blok. Forskning og udvikling vil i højere grad kunne relateres til en bestemt blok, men næppe forskning i det omfang som de hidtidige aftaler har muliggjort. De i stk. 2 nævnte hensyn ses heller ikke at rumme mulighed for sådanne vilkår.

Under de nugældende forhold på oliemarkedet vil der imidlertid næppe være økonomisk rum for vilkår herom i danske koncessionsvilkår, hvorfor ulempen herved på kort sigt vil være minimal.

Bestemmelsen i stk. 2 muliggør herudover, at de alment anerkendte offentlige hensyn, den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed, folkesundheden, transportsikkerheden, miljøbeskyttelsen, beskyttelsen af biologiske ressourcer og nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi, anlæggenes og arbejdstagernes sikkerhed, den planlagte forvaltning af kulbrinteressourcerne eller behovet for at sikre afgifts-/ skatteindtægter, fortsat kan tilgodeses.

Blandt de opregnede hensyn er særligt hensynet til "den planlagte forvaltning af kulbrinteressourcerne" vigtigt, idet det må antages at give hjemmel for at varetage de ressourcopolitiske hensyn, der varetages gennem følgende bestemmelser i undergrundsloven :

- § 10 om godkendelse af produktionsplaner med henblik på at sikre forsvarlig og hensigtsmæssig indvinding,
- § 11 om samordning af efterforskning og eventuel indvinding af forekomster der strækker sig over flere rettighedshaveres område,
- § 13 f.s.v. angår muligheden for i særlige tilfælde at fremskynde produktionens påbegyndelse for forekomster, der er kommercielt indvindelige,
- § 14 om fastsættelse af et tidspunkt for produktionens påbegyndelse under hensyn til udnyttelse af eksisterende infrastruktur ved godkendelse af indvindingsforanstaltninger efter § 10 ,
- § 15 om fastsættelse af produktionsrater og eventuelle ændringer heri ved godkendelse af indvindingsforanstaltninger efter § 10,
- § 16 om muligheden for at udstede påbud om fællesudnyttelse af kulbrinteforekomster og infrastruktur og
- § 17 om etablering og drift af rørledninger.

Disse bestemmelser i undergrundsloven må således antages ikke blive berørt af forslaget, og statens mulighed for at administrere på grundlag af disse bestemmelser vil derfor fortsat bestå.

Ved siden heraf tillægges medlemslandene, som ovenfor omtalt, den kontrolmulighed, der følger af den særlige måde, som statsdeltagelsen forudsættes udformet på. Den hidtidige opgavefordeling i Danmark mellem statsselskabet og statens tilsyn med olie-gasvirksomheden indebærer, at statsselskabets opgave især er at forvalte statens andel på forretningsmæssigt grundlag med henblik på at sikre det bedste økonomiske resultat af deltagelsen, mens staten selv har varetaget kontrollen gennem navnlig Energistyrelsens tilsyn. Der synes således i den danske form for obligatorisk statsdeltagelse kun at være behov for at udnytte den side af forslagets form for statsdeltagelse, som tager sigte på statens fiskale interesser.

Ad art. 8.

Bestemmelsen var en de to bestemmelser, der pålagde staterne at foretage ændringer i eksisterende koncessioner. Som følge af den massive modstand blandt medlemslandene mod sådanne bestemmelser, må den anses for udgået, selvom Kommissionen formelt ikke har ændret forslaget endnu. Det forventes først at ske i den allersidste fase af forslagets behandling.

Ad art. 9.

Bestemmelsen omhandler forholdet til tredjelande.

stk. 1 bestemmer, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen, såfremt de har modtaget underretning om, at selskaber hjemmehørende i det pågældende medlemsland har generelle vanskeligheder af faktisk eller retlig art med at opnå adgang til efterforskning efter og udvinding af kulbrinter i tredjelande.

stk. 2 bestemmer at Kommissionen periodisk skal underrette Rådet om vanskeligheder som nævnt i stk 1 samt om eventuelle forhandlinger med tredjelande som nævnt i stk. 3.

stk. 3 giver Kommissionen kompetence til at foreslå Rådet, at den får mandat til indlede forhandlinger med tredjelande, der ikke giver EF-virksomheder samme behandling som tredjelandes virksomheder får i EF m.h.t. efterforskning efter og udvinding af kulbrinter . Sådanne forslag kan vedtages med kvalificeret flertal.

stk. 4 bestemmer at Kommissionen kan foreslå Rådet at give en eller flere medlemsstater tilladelse til at nægte tredielandsvirksomheder koncessioner, hvis de i stk. 3 omhandlede omstændigheder foreligger.

stk. 5 fastslår at fællesskabets tidligere indgåede internationale forpligtelser om adgang til udøvelse af virksomhed inden for prospektering, efterforskning og produktion af kulbrinter skal bestå uanset bestemmelserne i stk. 1-4.

Som nævnt ovenfor er der foreslået en fælleserklæring til protokollen vedrørende stk. 3 og 4, hvorefter Rådet og Kommissionen erklærer, at disse bestemmelser ikke er til hinder for,

at det med virkning for hele fællesskabet kan vedtages, at suspendere eller begrænse tredielandsselskabers adgang til at få koncessioner.

Artikel 9 svarer til de gensidighedsbestemmelser, der indgår i mange landes koncessionslovgivning, og rejser ikke problemer i henhold til den danske undergrundslovgivning, men dens konkrete gennemførelse vil formentlig nødvendiggøre, at der i udbudsvilkårene indsættes et vilkår om adgang til nægtelse af koncession i disse tilfælde. En næsten tilsvarende bestemmelse har tidligere været indsat i de danske udbudsvilkår.

Det kan bemærkes, at i forhold til det oprindelige forslag, indebærer bestemmelsen nu, at Kommissionen i hvert enkelt tilfælde skal søge Rådet om mandat til at indlede forhandlinger. Der vil således være mulighed for, at der finder en grundig behandling sted forud for en beslutning om at indlede noget der kan minde om en handelskrig.

Ad art. 10.

Bestemmelsen pålægger medlemsstaterne at udfærdige en årlig rapport til Kommissionen om de områder man har udbudt til udnyttelse (i form af efterforskning eller udvinding) samt hvilke tilladelser, der er tildelt, og til hvem disse er blevet givet. Disse konsortiers sammensætning samt hvor store reserver medlemsstaten skønner at have på sit territorium.

Der er tale om oplysninger som i forvejen offentliggøres i Energistyrelsens årsberetning, hvorfor det ikke ses at kunne give vanskeligheder.

Ad art. 11.

Artiklen bestemmer, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om medlemsstaternes kompetente energimyndigheder og at Kommissionen offentliggør en liste over disse myndigheder i EF-Tidende.

Denne bestemmelse giver ikke anledning til bemærkninger.

ad art. 12.

Stk. 1 fastsætter at direktivet finder anvendelse på tildeling af tilladelser fra direktivets ikrafttræden i henhold til art. 14.

stk. 2. Denne bestemmelse var den anden bestemmelse, der indeholdt krav om ændring af eksisterende koncessioner, herunder ændringer med tilbagevirkende kraft. Af de samme grunde som nævnt under art. 8 må bestemmelsen anses for udgået.

Ad art. 13.

I bestemmelsen foreslås en ændring til indkøbsdirektivet (90/531 EØF) i form af et nyt stk. 5. til art. 3. Forslaget indebærer at dette direktiv ændres således at medlemslande, der har implementeret koncessiondirektivet, anses at have opfyldt betingelserne for opnå den såkaldte art. 3.-undtagelse fra indkøbsdirektivets regler. Medlemslandene skal dog fortsat indføre særlige regler om koncessionshavernes fremgangsmåder ved kontraktindgåelser og for deres underretning til Kommissionen herom.

Art. 3-undtagelsen giver adgang til en vis administrativ lettelse i procedurerne, som koncessionshaverne skal følge i deres kontraktindgåelser.

I forhold til den nuværende situation, vil den foreslåede bestemmelse formentlig indebære en vis lettelse for medlemslandene og rettighedshaverne. Således kræves Kommissionens minutiøse gennemgang og godkendelse af et medlemslands koncessionsordning formentlig ikke som betingelse for at få adgang til at anvende art. 3-ordningen. På den anden side bortfalder begrundelsen for overhovedet at have de private koncessionerede virksomheder omfattet af indkøbsdirektivet, når medlemslandene i kraft forslagets regler afskæres fra at udøve usaglig indflydelse på virksomhedernes indkøbspraksis. Det er på den baggrund, at Danmark støtter et videregående forslag om at bestemmelsen i stedet helt undtager olie-gasvirksomhederne fra indkøbsdirektivet.

Ad art. 14. og art. 15.

Ikrafttrædelses- og afslutningsbestemmelser, som ikke giver anledning til bemærkninger.

Forslag til
RADETS DIREKTIV
om betingelser for tildeling og udnyttelse af tilladelser til
prospektering, efterforskning og produktion af kulbrinter

RADET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR -

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, og artikel 66, artikel 100 A [og artikel 113] ¹⁾,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, ^{x)}

i samarbejde med Europa-Parlamentet, ^{xx)}

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ^{xxx)}, og

ud fra følgende betragtninger:

Der bør vedtages foranstaltninger med henblik på gradvis gennemførelse af det indre marked i løbet af en periode, som udløber den 31. december 1992; det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital;

x) EFT nr. C 139 af 2.6.1992, s. 12.

xx) EFT nr.

xxx) EFT nr.

i sin resolution af 16. september 1986 ^{x)} understregede Rådet, at et mål for Fællesskabets og medlemsstaternes energipolitik er at sikre større integration, befriet for handelshindringer, på det indre energimarked med henblik på at forbedre forsyningssikkerheden, mindske omkostningerne og øge den økonomiske konkurrenceevne;

Fællesskabet er i vidt omfang afhængigt af import for så vidt angår forsyningen med kulbrinter; prospektering, efterforskning og produktion af de ressourcer, der er beliggende i Fællesskabet, bør derfor fremmes på den bedst mulige måde;

kulbrinteressourcerne på medlemsstaternes territorium er undergivet disses suverænitet og suverænitetsrettigheder;

Fællesskabet har undertegnet havretskonventionen;

der bør sikres ikke-diskriminerende adgang til og mulighed for at udøve virksomhed i forbindelse med prospektering, efterforskning og produktion af kulbrinter på betingelser, som fremmer konkurrencen i denne sektor, således at den bedst mulige prospektering, efterforskning og produktion af medlemsstaternes ressourcer fremmes, og der sker en styrkelse af integrationen på det indre energimarked;

med henblik herpå bør der fastsættes fælles regler, som sikrer, at procedurerne for tilladelse til prospektering, efterforskning og produktion af kulbrinter er åbne for alle enheder, der har den nødvendige kapacitet; tildeling af tilladelser skal baseres på objektive, offentliggjorte kriterier; de betingelser, som gælder for tilladelsen, skal ligeledes være kendt på forhånd af alle de enheder, der deltager i proceduren;

x) EFT nr. C 241 af 25.9.1986, s. 1.

medlemsstaterne skal fortsat have mulighed for at begrænse adgangen til og udøvelsen af de pågældende former for virksomhed ud fra samfundsmæssige hensyn samt at gøre sådan virksomhed afhængig af, at der erlægges en finansiel ydelse eller en ydelse i form af kulbrinter, idet reglerne for denne ydelse skal fastsættes, så den ikke griber ind i forvaltningen af enhederne; denne mulighed skal benyttes på en ikke-diskriminerende måde; bortset fra de forpligtelser, der er knyttet til anvendelsen af denne mulighed, bør enhederne ikke pålægges betingelser og forpligtelser, som ikke er begrundet i behovet for at udøve denne virksomhed på behørig vis; kontrol med enhedernes virksomhed skal begrænses til, hvad der er nødvendigt for at sikre, at disse forpligtelser og betingelser overholdes;

der bør ske en begrænsning af de områder, som en tilladelse dækker, og af tilladelsernes varighed, så det undgås, at en enkelt enhed får eneret til områder, hvor det vil være mere effektivt at lade flere enheder gennemføre prospektering, efterforskning og produktion;

tildeling af en eneret til at prospektere, efterforske og producere i et område og udnyttelse af denne ret i det tidsrum, som er fastsat i tilladelsen, udgør en rimelig modydelse for de risici, som enheden tager; modydelsen overstiger den risiko, der tages, hvis en enhed i et meget langt eller ubegrænset tidsrum har eneret over et geografisk område, uden at andre enheder har haft mulighed for at prospektere, efterforske og producere i dette område, hverken da området blev tildelt eller senere; for at sikre, at direktivet får størst mulig virkning, bør der fastsættes betingelser, som kan afhjælpe denne situation, i det omfang området ikke fuldt ud er prospekteret, efterforsket eller bragt i produktion; der bør imidlertid tages hensyn til forhold, som er beskyttet af loven, og det bør fastsættes, at der om nødvendigt ydes enhederne erstatning i henhold til gældende national ret;

medlemsstaternes enheder bør i tredjelande kunne få en behandling svarende til den, som enhederne fra de pågældende tredjelande får i Fællesskabet i henhold til dette direktiv; der bør fastsættes en procedure, der tager sigte herpå;

direktivet bør gælde for tilladelser, der udstedes efter den dato, på hvilken medlemsstaterne iværksætter det; enheder, som er i besiddelse af en tilladelse, som er udstedt inden denne dato, bør dog fritages for de betingelser og forpligtelser, som ikke længere kan pålægges efter denne dato; der bør imidlertid tages hensyn til forhold, som er beskyttet af lovgivningen, og det bør fastsættes, at der om nødvendigt ydes enhederne og andre berørte parter erstatning i henhold til gældende national ret;

Rådets direktiv 90/531/EØF ^{x)} og ... ^{xx)} gælder for enheder i sektoren med hensyn til indkøbs-, bygge- og anlægs- [og tjenesteydelses]kontrakter; anvendelse af den alternative ordning i henhold til artikel 3 i direktiv 90/531/EØF er specielt betinget af, at tilladelserne i den medlemsstat, som anmoder om anvendelse af denne ordning, tildeles på en ikke-diskriminerende og gennemsigtig måde; en medlemsstat opfylder denne betingelse fra det øjeblik og så længe den overholder forpligtelserne i nærværende direktiv; direktiv 90/531/EØF bør derfor ændres ²⁾ -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

x) EFT nr. L 297 af 29.10.1990, s. 1.
xx) EFT nr.

ARTIKEL 1

I dette direktiv forstås ved:

1. "myndigheder", offentlige myndigheder som defineret i artikel 1, nr. 1, i direktiv 90/531/EØF, som har beføjelse til at udstede en tilladelse og/eller kontrollere anvendelsen heraf;
2. "enhed", enhver fysisk eller juridisk person eller enhver gruppe af sådanne personer, som anmoder om, eller vil kunne anmode om en tilladelse, eller som er i besiddelse af en sådan;
3. "tilladelse", enhver ved lov, administrativt eller ved aftale fastsat bestemmelse eller instrumenter, der er udstedt i medfør heraf, hvorefter myndighederne i en medlemsstat tildeler en enhed eneret til for egen regning og risiko at foretage prospektering og efterforskning af eller indlede produktion af kulbrinter i et geografisk område. Der kan udstedes tilladelse til hver enkelt aktivitet for sig eller til flere aktiviteter samtidig.

ARTIKEL 2

1. Medlemsstaterne bevarer retten til at bestemme, hvilke områder inden for deres territorium der skal gøres tilgængelige for prospektering, efterforskning og produktion af kulbrinter.
2. Når et område gøres tilgængeligt for udøvelse af virksomhed som nævnt i stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at der ikke finder forskelsbehandling sted mellem enhederne med hensyn til adgang til og udøvelse af disse former for virksomhed.

Medlemsstaterne kan dog af nationale sikkerhedshensyn forbyde adgang til og udøvelse af sådan virksomhed for en enhed, som faktisk kontrolleres af et tredjeland eller af statsborgere fra et tredjeland.

ARTIKEL 3 ¹⁾

ARTIKEL 4

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at tilladelserne tildeles efter en procedure, hvor alle interesserede enheder kan indgive ansøgning i overensstemmelse med enten stk. 2 eller stk. 3.

2. Proceduren indledes:

a) på myndighedernes initiativ ved en meddelelse om indkaldelse af ansøgninger, der offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende mindst 90 dage inden ansøgningsfristens udløb, eller

b) ved offentliggørelse af en meddelelse om indkaldelse af ansøgninger i De Europæiske Fællesskabers Tidende efter indgivelse af en ansøgning fra en enhed, jf. dog artikel 2, stk. 1. Andre interesserede enheder skal have en frist på mindst 90 dage efter offentliggørelsen til at indsende deres ansøgning.

Meddelelserne skal indeholde oplysning om tilladelsens art og hele eller en del af det geografiske område eller områder, en ansøgning vedrører eller kan vedrøre, samt om hvornår eller inden for hvilken frist tilladelsen forventes tildelt.

3. Medlemsstaterne kan tildele tilladelser uden at indlede en procedure efter stk. 2, når det område, hvor hvilket der ansøges om tilladelse,

a) er tilgængeligt permanent; eller

b) tidligere har været underkastet en procedure efter stk. 2, som ikke har ført til tildeling af en tilladelse; eller

c) er blevet opgivet af en enhed og ikke automatisk falder ind under litra a).

En medlemsstat, der ønsker at anvende dette stykke, skal senest tre måneder efter vedtagelsen af dette direktiv eller, når det drejer sig om medlemsstater, der endnu ikke har indført sådanne procedurer, straks sørge for, at der offentliggøres en meddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende, hvori det oplyses, hvilke områder på statens territorium der er tilgængelige i henhold til dette stykke, og hvor der kan indhentes detaljerede oplysninger herom. Større ændringer i disse oplysninger skal offentliggøres i en supplerende meddelelse. Ansøgninger om tilladelse i henhold til dette stykke kan imidlertid først behandles efter offentliggørelsen af den pågældende meddelelse i henhold til ovenstående.

4. En medlemsstat kan beslutte ikke at anvende bestemmelserne i stk. 1, hvis og i det omfang geologiske eller produktionsmæssige hensyn berettiger, at tilladelsen til et område tildeles indehavere af en tilladelse i et tilstødende område. Den berørte medlemsstat skal sikre, at indehaverne af tilladelser i alle øvrige tilstødende områder i sådanne tilfælde får mulighed for at indgive ansøgninger, og at de får tilstrækkelig tid hertil.

5. Følgende anses ikke for at være en tildeling af tilladelse i henhold til stk. 1:

a) tildeling af en tilladelse, som udelukkende skyldes ændring i navn eller ejerskab for den enhed, som er i besiddelse af en eksisterende tilladelse, eller en ændring i denne enheds sammensætning eller overførsel af en tilladelse;

b) tildeling af en tilladelse til en enhed, som er i besiddelse af en anden form for tilladelse, såfremt besiddelsen af sidstnævnte tilladelse indebærer ret til tildeling af førstnævnte tilladelse;

c) en afgørelse, der træffes af myndighederne inden for rammerne af en tilladelse (uanset om den pågældende tilladelse er tildelt inden den dato, der er fastsat i artikel 14), og som vedrører påbegyndelse, afbrydelse, forlængelse af eller ophør med virksomheden eller forlængelse af selve tilladelsen, herunder en afgørelse om at tildele en ny tilladelse som resultat af forhandlinger om fortsættelse af aktiviteten, som de kompetente myndigheder er forpligtet til at indlede i henhold til en tilladelse, der er tildelt inden dette direktivs vedtagelse. 1)

6. Uanset om procedurerne i artikel 4, stk. 2, er indledt, bevarer medlemsstaterne muligheden for at nægte at udstede tilladelse, idet det dog sikres, at denne mulighed ikke giver anledning til diskriminering af enheder.

ARTIKEL 5

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på følgende:

- a) Når opdelingen af de geografiske områder ikke er resultatet af en forudgående geometrisk opdeling af territoriet, fastlægges de forskellige områders areal på en sådan måde, at det ikke overstiger den størrelse, der er berettiget, for at virksomheden kan udøves på den bedst mulige måde set ud fra et teknisk og økonomisk synspunkt. Hvis der tildeles tilladelser i henhold til procedurerne i artikel 4, stk. 2, skal der fastsættes objektive kriterier med henblik herpå, som stilles til rådighed for enhederne forud for indgivelsen af ansøgningerne.
- b) Tilladelsens varighed må ikke overstige det tidsrum, der er nødvendigt for at afslutte den virksomhed, tilladelsen vedrører. Myndighederne kan dog forlænge tilladelsens varighed, når denne er utilstrækkelig til, at den pågældende virksomhed kan afsluttes, og virksomheden er gennemført i overensstemmelse med tilladelsen.
- c) Enheder har kun enerettigheder i det geografiske område, som tilladelsen omfatter, i det tidsrum, der er nødvendigt for at afslutte den virksomhed, tilladelsen vedrører.

ARTIKEL 6

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at

1. tilladelser tildeles på grundlag af kriterier, der under alle omstændigheder vedrører:

- a) enhedernes tekniske og finansielle kapacitet, og
- b) den måde, hvorpå de har til hensigt at foretage prospektering og efterforskning og/eller at indlede produktion i det pågældende geografiske område,

samt i givet fald

- c) den pris, som enheden er parat til at betale for at opnå tilladelsen, hvis tilladelsen udbydes til salg,
- d) andre relevante, objektive og ikke-diskriminerende kriterier med henblik på at foretage det endelige valg mellem ansøgningerne, hvis to eller flere ansøgninger har opnået samme resultat efter vurderingen på baggrund af kriterierne under litra a) og b) samt i givet fald litra c).

Myndighederne kan desuden ved bedømmelsen af ansøgningerne tage enhver form for manglende effektivitet eller manglende ansvar, som en enhed har udvist i forbindelse med tidligere tilladelser, med i betragtning.

Kriterierne udarbejdes og offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende inden ansøgningsfristen begynder at løbe. Medlemsstater, der allerede har offentliggjort kriterierne i deres statstidende, kan nøjes med at offentliggøre en henvisning til deres statstidende i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Enhver ændring af kriterierne skal imidlertid offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende i uforkortet stand.

2. de betingelser og krav vedrørende udøvelse af eller ophør med virksomheden, som finder anvendelse på de enkelte typer af tilladelser i henhold til de love eller administrative bestemmelser, der er gældende på tidspunktet for indgivelse af ansøgningerne, uanset om de er fastsat i tilladelsen, eller om forudgående accept af dem er en betingelse for tildeling af tilladelsen, fastsættes og til enhver tid stilles til rådighed for de berørte enheder. I det tilfælde, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra a), er der mulighed for, at de først stilles til rådighed fra det tidspunkt, hvor ansøgningerne kan indgives.
3. enhver ændring i betingelserne og kravene, som foretages under proceduren, meddeles alle berørte enheder.
4. de kriterier, betingelser og krav, der er omhandlet i denne artikel, anvendes ikke-diskriminerende.
5. en enhed, hvis ansøgning om tilladelse ikke er blevet imødekommet, underrettes, hvis den ønsker det, om grundene til denne afgørelse.

ARTIKEL 7

1. Medlemsstaterne påser, at de i artikel 6, nr. 2, omhandlede betingelser og krav samt de detaljerede forpligtelser i forbindelse med udnyttelse af en specifik tilladelse udelukkende er begrundet i behovet for at sikre, at virksomheden i det område, for hvilket der er indgivet ansøgning om tilladelse, gennemføres bedst muligt, i anvendelse af stk. 2, eller i erlæggelse af en finansiel ydelse eller en ydelse i form af kulbrinter.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte betingelser for og stille krav til udøvelsen af den virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, for så vidt det er begrundet i hensynet til den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed, folkesundheden, transportsikkerheden, miljøbeskyttelsen, beskyttelsen af biologiske ressourcer og nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi, anlæggenes og arbejdstagernes sikkerhed, den planlagte forvaltning af kulbrinteressourcerne (for eksempel den hastighed, hvormed kulbrinte opbruges, eller optimering af udvindingen heraf) eller behovet for at sikre afgifts-/skatteindtægter.

3. Bestemmelserne om erlæggelse af de ydelser, der er omhandlet i stk. 1, herunder eventuelle krav til statslig deltagelse, fastsættes af medlemsstaterne, således at det sikres, at enhedernes ledelse fortsat er uafhængig. I de tilfælde hvor udstedelsen af tilladelser er betinget af statslig deltagelse i virksomheden, og der er blevet oprettet en juridisk person alene med det formål at forvalte denne deltagelse, eller i de tilfælde hvor staten selv forvalter deltagelsen, kan hverken den juridiske person eller staten imidlertid hindres i at modsætte sig en beslutning fra indehaverne af en tilladelse, der ikke vil overholde de i tilladelsen fastlagte betingelser og krav med hensyn til ressourcepolitikken og beskyttelse af statens økonomiske interesser.

Muligheden for at modsætte sig en beslutning skal anvendes ikke-diskriminerende, særlig for så vidt angår investeringsafgørelser og enhedernes forsyningskilder.

4. Medlemsstaterne påser, at kontrollen med enheder, der er omfattet af en tilladelse, begrænses til det, der er nødvendigt for at sikre, at de i stk. 1 omhandlede betingelser, krav og forpligtelser overholdes. De træffer i særdeleshed de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at ingen enheder i kraft af love eller administrative bestemmelser eller i kraft af anden form for aftale eller kontrakt forpligtes til at afgive oplysninger om deres

bestående eller planlagte forsyningskilder, medmindre myndighederne anmoder herom, og da udelukkende med henblik på de formål, der er nævnt i Traktatens artikel 36] ¹⁾.

ARTIKEL 8 ²⁾

ARTIKEL 9

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om sådanne generelle vanskeligheder af retlig eller faktisk art, som enhederne støder på i forbindelse med adgang til prospektering, efterforskning og produktion af kulbrinter og gennemførelse heraf i tredjelande, og som de er blevet orienteret om. Medlemsstaterne og Kommissionen drager omsorg for, at forretningshemmeligheder overholdes.
2. Kommissionen aflægger senest den 31. december 1994 og derefter periodisk rapport til Rådet om situationen for enheder i tredjelande, samt om, hvilke fremskridt der gøres i eventuelle forhandlinger i henhold til stk. 3 med disse lande eller i internationale organisationer.
3. Hvis Kommissionen enten på grundlag af de rapporter, der er omhandlet i

stk. 2, eller på grundlag af andre oplysninger konstaterer, at et tredjeland, for så vidt angår adgang til den i stk. 1 omhandlede virksomhed eller dens udøvelse, ikke giver EF-enheder en behandling svarende til den, som Fællesskabet giver enheder fra det pågældende tredjeland, kan Kommissionen fremsætte forslag til Rådet om at give et passende forhandlingsmandat med henblik på at opnå tilsvarende konkurrencemuligheder for Fællesskabets enheder. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

4. Under de omstændigheder, der er nævnt i stk. 3, kan Kommissionen til enhver tid foreslå, at Rådet giver en eller flere medlemsstater tilladelse til at nægte at tildele en tilladelse til en enhed, som faktisk kontrolleres af det pågældende tredjeland og/eller statsborgere i dette tredjeland.

Kommissionen kan fremsætte et sådant forslag på eget initiativ eller på anmodning af en medlemsstat.

Rådet træffer hurtigst muligt afgørelse med kvalificeret flertal.

5. De foranstaltninger, der træffes i henhold til nærværende artikel, berører ikke Fællesskabets forpligtelser i henhold til internationale aftaler om adgang til og udøvelse af virksomhed inden for prospektering, efterforskning og produktion af kulbrinter.

ARTIKEL 10

Hver medlemsstat offentliggør og fremsender årligt en rapport til Kommissionen, som indeholder oplysninger om de geografiske områder, som er blevet åbnet for prospektering, efterforskning og produktion, om de tildelte tilladelser, hvilke enheder der har fået disse tilladelser og deres sammensætning, samt om de reserver, der skønnes at være på dens territorium.

Denne bestemmelse medfører ikke, at medlemsstaterne har pligt til at offentliggøre oplysninger, der falder ind under forretningshemmeligheden.

ARTIKEL 11

Medlemsstaterne giver senest den 1. november 1993 Kommissionen underretning om myndighederne. De underretter straks Kommissionen om alle senere ændringer. Kommissionen offentliggør en liste over myndighederne og eventuelle ændringer heri i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

ARTIKEL 12

Dette direktiv finder anvendelse på tilladelser, som tildes fra den dato, der er fastsat i artikel 14.

(...) 1)

ARTIKEL 13

[I artikel 3 i direktiv 90/531/EØF indsættes som stk. 5:

"5. Hvad angår udnyttelse af geografiske områder med henblik på prospektering eller udvinding af olie eller gas, gælder stk. 1-4 som følger fra den dato, hvor den pågældende medlemsstat har efterkommet bestemmelserne i Rådets direktiv ... af ... om betingelser for tildeling og udnyttelse af tilladelser til prospektering, efterforskning og produktion af kulbrinter:

a) betingelserne i stk. 1 anses for at være opfyldt fra den pågældende dato jf. dog stk. 3;

b) fra den pågældende dato skal den i stk. 4 omhandlede medlemsstat kun meddele de bestemmelser, der vedrører overholdelse af betingelserne

stk. 2 og 3."]¹⁾

ARTIKEL 14

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv den 1. januar 1994. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, henvises der deri til dette direktiv, eller de ledsages ved offentliggørelsen af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

ARTIKEL 15

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

ERKLÆRINGER TIL OPTAGELSE I MØDEPROTOKOLLEN

Ad artikel 2, stk. 2

"Kommissionen og Rådet er enige om, at når en medlemsstat nægter enheder, der kontrolleres af tredjelande eller af tredjelandes statsborgere, adgang til og udøvelse af udvindingsaktiviteter, skal den pågældende medlemsstat underrette Kommissionen."

Ad artikel 4, stk. 5

"Rådet og Kommissionen noterer, at alle nye tilladelser, som nævnt i artikel 4, stk. 5, er omfattet af alle direktivets bestemmelser undtagen bestemmelserne i artikel 4."

Ad artikel 9, stk. 3 og 4

"Rådet og Kommissionen erklærer, at teksten til artikel 9, stk. 3 og 4, ikke er til hinder for, at Rådet, på forslag af Kommissionen, på EF-basis beslutter at suspendere eller begrænse tildelingen af tilladelser til en enhed, der kontrolleres af tredjelande og/eller af tredjelandes statsborgere."

Ad artikel 12

"Rådet noterer sig Kommissionens erklæring om, at den vil gribe hurtigt ind for at gennemføre alle relevante traktatbestemmelser vedrørende de betingelser og krav, der er forbundet med tilladelser, som er tildelt inden den i artikel 14 fastsatte dato."

Ad artikel 13

"Rådet og Kommissionen henviser til, at det i artikel 36 i direktiv 90/531/EØF fastsættes, at der efter fire år skal foretages en revision, bl.a. af dette direktivs anvendelsesområde, idet der tages hensyn til åbningen af adgangen til markederne. Denne revision af anvendelsesområdet omfatter tydeligvis også efterforskning og udvinding af kulbrinter. Rådet og Kommissionen erkender ligeledes, at intet i det foreliggende direktiv får betydning for gennemførelsesdatoerne i henhold til artikel 37 i direktiv 90/531/EØF."
